

Životem bych nejradši proplul,
jenže jsem děravý tvor
z jedniček a z nul.
Až rám mé lodi zplesniví,
pochopím konečně, že jsem živý.

Sedím sám a vím, že za moc nestojím,
naříkám a vnitřně prahnu po boji,
jít nevím s kým a kam. Dělán, co mohu,
a co mohu, to odkládám.

Nevím si rady vůbec s ničím,
mám všechny předpoklady,
že sám sebe zničím.
Vyčnívám-li, pak někde z pozadí,
neboť mým heslem je nevadit.

Jsem plný prázdných gest a slov,
jsem váš hrdina Oblomov,
jsem klonem se sklony k lítosti,
jsem člověk druhé jakosti.

Život sním a žiju sny i za jiné,
trpím tím, že vidím ze dna k hladině.
Přijímám věci tak, jak jsou,
když se svým stádem táhnu za potravou.

Sedím sám v kuchyni za stolem
a dumám, co ze mě bude za sto let.
Takový jsem já myslitel,
jsem člověk navíc, člověk na pytel.

Neřeším, že se někdo někde nějak má,
jsem si vším a o druhé se nestarám.
Teprv až tíseň dolehne,
cosi se ve mně dole hne.

Jsem plný prázdných gest a slov,
jsem váš hrdina Oblomov,
jsem klonem se sklony k lítosti,
jsem člověk druhé jakosti.

Bude líp, až bude se mi třeba chtít
trochu žít, ale ne tak, abych musel jít
něčemu vstříc a plýtvat silami,
jsem plně v moci noci nad námi.

Vzdor ve mně ze zásady nebudí,
ač nesnáším, když se do mě obují,
a libují si ve slibech,
na rozdíl od všech chytám první dech.

Tak okrádám rostliny o vzduch,
předpokládám, že už jiný nebudu,
neměnit se a hlavně nebudit rozruch,
zůstanu pátým kolem osudu.

Jsem plný prázdných gest a slov,
jsem váš hrdina Oblomov,
jsem klonem se sklony k lítosti,
jsem muž, co nemá vlastnosti.

Čtvrt století zde jen přebývám,
nedělám nic, co vadilo by vám,
zakopávám o své kořeny,
jsem sám do sebe vnořený.

Zakopávám o své kořeny,
jsem sám do sebe...
Zakopávám své kořeny,
jsem sám.